

דרך הבעש"ט

גיליון שבועי לקירוב לבבות ואהבת הבורא

ידל ע"י עמותת דרך הבעש"ט ע"ג. 580660942

תפוצה: 13,000 עלונים

גיליון מס' 320 | כ"ט באייר התשפ"ג

פרשת במדבר

זמני כניסה ויציאת שבת

ר"ת	יציאה	כניסה	חיפה
20:50	20:17	19:04	תל אביב
20:47	20:16	19:11	ירושלים
20:50	20:13	18:56	באר שבע
20:48	20:14	19:12	

העלון מוקדש

יעל גלית בת מלכה
לשמחה, הצלחה בכל,
זיווג טוב וישר
בריאות הנפש והגוף,
וכרנסה ברווח

מקדישים עלון ורואים ישועות
054-8424530

הרה"צ ר' אשר פריינד זיע"א
מייסד הדרך

ליצירת קשר
054-8424530

בנק לאומי | סניך 856 | מ.ח. 5335809
ע"ש דרך הבעל שם טוב

אחריות אישית

משה זבולון ונשיא לבני זבולון אליאב בן חלן. (ב. ז)

ותלות. ומכיוון שזבולון לא 'תלוי' ביששכר, דהיינו אם יששכר למד או לא - יש לו את הזכות בכל מקרה, ולכן נאמר עליו "מטה זבולון" - זכותו עומדת לו בכל מצב.

ראוי לציין, כי העניין המובא לעיל נכון במקרים נוספים. מחנך שחינך את תלמידיו ועשה את כל ההשתדלות שייצאו תלמידים טובים, ולצערנו לא הצליח. האם הוא נכשל? לא. כי הוא עשה את המוטל עליו ועל כך יקבל את שכרו משמיים.

הורים שהתאמצו ועשו הכל על מנת שילדיהם יהיו יראי שמים ועובדי ה', ולבסוף הילדים הלכו למקומות אחרים, האם ההורים נכשלו? התשובה היא לא. כי יש בחירה בעולם, ומכיוון שהם עשו את השתדלותם - לא משנה מה הייתה התוצאה, הם יקבלו שכר כמו אלו שכן הצליחו בפועל שילדיהם יהיו צדיקים ומחונכים.

כפי שליצחק אבינו היה ילד אחד צדיק - 'יעקב', וילד שני 'עשוי'.

האם יצחק נכשל בחינוך של עשיו? לא.

יצחק יקבל שכר טוב על החינוך שנתן לעשיו בדיוק כמו החינוך שנתן ליעקב. זו הייתה בחירה של עשיו ללכת בדרך רעה.

דוגמה נוספת: אישה שעשתה הכל כדי שבעלה יוכל ללמוד תורה, ובעלה בחר לא ללמוד את ההזדמנות שניתנה לו, אין זו אשמתה כי לכל אחד יש את העולם האישי שלו ואת האחריות למעשיו, והיא את תפקידה עשתה כראוי, ואין היא תלויה במה שעשה בעלה.

שבת שלום.

בעל הטורים מדייק מדוע לא כתוב על זבולון "ומטה זבולון" כדרך שכתוב בשאר השבטים "ומטה בנימין", "ומטה נפתלי", אלא נכתב "מטה זבולון" ללא וי"ו?

התשובה נמצאת בסיפור הבא.

מספרים שפעם ניגש רבה של ירושלים הגאון ר' יוסף חיים זוננפלד זצ"ל לאשתו ואמר לה שבזכותה הוא יזכה לעולם הבא. וכשתמנה על דבריו הסביר לה: כשאגיע לשמיים יתחילו לבדוק את התורה והמצוות שלי ויגלו כמה חסרונות יש בהן, ויכולים לפסוק שמגיע לי עונש. אבל את תבואי למעלה ותאמרי שאת מצדך עשית הכל כדי

שאוכל ללמוד ולהתקדם בעבודת ה'. וזה שלא למדתי ולא ניצלתי את הזמן זו אשמתי ולא אשמתך וממילא יפסקו לך גן עדן. באותו רגע תטעני, 'הגן עדן זה אם בעלי יושב בגיהנום?' כך אזכה שיכניסו אותי לגן העדן בזכותך".

השבט שנמנה לפני זבולון הוא יששכר. התפקיד של יששכר היה ללמוד תורה, והתפקיד של זבולון היה לפרנסו.

אם בשעה שגיע זבולון לשמים ויגיד שתמך בלומדי

תורה, יראו לו שחלק מאלו שתמך בהם משבט יששכר לא למדו כלל, יש באפשרותו לטעון כי אין זה מתפקידו לעמוד על ראשם שילמדו, הוא את תפקידו עשה ותמך בלומדי התורה. אם הם למדו או לא, זה כבר לא עניינו ואת השכר שלו הוא יקבל.

לכן לא כתוב "ומטה" בוי"ו. כי האות וי"ו משמעותה חיבור

מצווה גדולה להיות בשמחה

צידה לדרך

למה זה לא משמח אותך? יש לך כיפה גדולה וזקן, למה אינך שמח? תשמח. כי זה מובן מאליי. לכולם יש זקן, לכן מה משמח בזקן? זו הבעיה שלך.

כי אתה רואה בכיפה ובזקן כמובנים מאליהם ולכן הם לא מחיים אותך. למה הוא לא שמח? כי הוא מקבל הכל כמובן מאליי. וכשאני אראה לו כמה נקודות טובות יש לו - הוא לא ישמח כי הוא אוהב שהוא חיובי וכך הכל מובן מאליי. אבל אם אני אוהב שאני מציאות שלילית שום דבר לא מובן אצלי, לא כיפה ולא זקן. שאני מצד עצמי רוצה לפרוק כל עול, אם כן, מי מחזיק לי את הכיפה על הראש? השם. איך עדיין יש לי זקן? הרחמים של ה' עליי.

פתאום תתחיל לראות שהזקן הוא מרחמים, הכיפה היא מרחמים ושום דבר בחיי לא מובן מאליי כי אני מצד עצמי כולי שלילי וככל שנבין זאת - ממילא נגיד תודה להשם על כל דבר.

זאת אומרת יסודה של תורת רבינו הוא הכרת השפלות, ללא הכרת שפלות אין את הכוח להגיע להכרת הנקודות הטובות ולהיפך, אם אין הכרה בנקודות טובות סימן שאין הכרת שפלות.

שבת שלום

ר' נחמן מברסלב כותב (ליקוטי מוה"ר רפ"ב א') על הפסוק "אזמרה לאלקי בעודי (תהלים קמ"ו) שהאדם צריך להחיות את עצמו עם נקודות טובות ולמצוא עוד נקודה טובה ועוד נקודה טובה.

"ואזמרה" משמעו לזמר ולשיר וכך תחיה את עצמך. "אשירה" להשם בחיי אזמרה לאלוקי" - חפש נקודות טובות בעצמך ותשמח בהן. לכאורה, זה נראה ממש הפוך ממה שאנו למדים ב"דרך הבעל שם טוב". הרי דרך הבעל שם טוב מלמדת הכרת שפלות. ברשותכם, אענה באמצעות דוגמה. את השאלה הזו שאל אותי חבר. אמרת לי "אתה יודע, יש לך נקודה מאוד טובה".

מהי הנקודה? יש לך כיפה על הראש. תשמח שיש לך כיפה על הראש. זה לא מחייה אותך? לא.

אבל למה? זו נקודה טובה. יש לך זקן?

כן.

תשמח שיש לך זקן. הזקן משמח אותך?

לא.

ניתן לקבוע פגישה עם הרב לייעוץ בשלום בית וחינוך ילדים

להזמנת שיעורי תורה בשעות הבוקר 050-373-9010

אישיות, כוונות, אמונות, סגנונות

עזות בקדושה

נתן דוגמא אישית לתלמיד כיצד להילחם עם עצמו. לפיכך, השלב של "עז כנמר" מחבר אותך אל ה' וזו המלחמה בטבעים שלך, זו הקירבה אל ה' ועכשיו ה' ידבר מתוך גרונוך באמצעות: **"קל כנשר, רץ כצבי וגיבור כארי"**

יהודה בן תימא מוסיף ואומר: "עז פנים לגיהנם ובוש פנים לגן עדן" - וביאור העניין הוא שעז פנים זו עזות שרואים אותה על הפנים, עזות שמתבטאת כלפי חוץ. הכיצד? כיוון שאין מלחמה פנימית אז ממילא אוטומטית אותו אדם יגיע לגיהנום כי הוא לא נלחם באמת עם הטבע שלו. כשאין לו עזות כנמר - סימן שהוא לא מתגבר כאריה ומכאן הדרך לגיהנום קלה. ישנה כאן נקודה מאוד חשובה, יהודה בן תימא מחדש שעבודת ה' מחולקת לשני חלקים: יש את העבודה החיצונית בשטח - כלומר איך להתנהג הלכה למעשה, וישנה העבודה הפנימית. יהודה בן תימא אומר שהעבודה הפנימית היא העיקר והיא הקובעת, ומדגיש כי מה שקובע אם תנצח את המערכה או לא - זו המלחמה הפנימית שלך.

כדי לנסוע ברכב צריך להיכנס למכונית, להתניע ולהתחיל לנסוע, אבל הכל תלוי במה שקורה במערכת הפנימית של הרכב: האם יש דלק, שמן ומים במנוע. המכונית יכולה להיות יפה כלפי חוץ, אולם אם אין בה דלק או מים המכונית לא תיסע. אותו רעיון בעבודת ה' - אם אתה לא נותן נקודה למאבק פנימי - לא תגיע אחר כך להצלחה במאבק החיצוני.

עזות פנימית

ישנה עוד משנה במסכת אבות שאומרת (פרק ב משנה י) "והוי מתחמם כנגד אורן של חכמים, והוי זהיר בגחלתן שלא תכוה, שנשיכתן נשיכת שועל ועקיצתן עקיצת עקרב ולחישתן לחישת שרף, וכל דבריהם כגחלי אש". מבואר כאן שראוי להיזהר מאוד מהחכמים כי נשיכתם נשיכת שועל, עקיצת עקרב שעלולה להמית, ולחישתן לחישת נחש שבלחש שלו יכול להכניס בך ארס מנשיפתו.

שואל ר' אשר זיע"א חכם הוא אדם המעביר על מידותיו, תלמידי חכמים מרבין שלום בעולם" - תלמידי חכמים הם אנשים שלא נוקמים ולא נוטרים, הם אינם מחפשים לנשוך ולעקוץ, אזי כיצד חכמים אומרים שנשיכתן, עקיצתן, לחישתן וכל דבריהם כגחלי אש? והוא משיב שהם נושכים את עצמם כמו ששועל נושך את עצמו. והעקיצה שלהם זה שהם עוקצים את עצמם עקיצת עקרב, והם לוחשים על עצמם לחישת שרף בחשבון נפש שהם עושים עם עצמם, וכך התוצאה היא ש"כל דבריהם כגחלי אש", יש לכל מילה משמעות וכח עוצמתי ניצחי. כל זאת בעקבות מלחמתם הפנימית עם עצמם - וזה נקרא "עז כנמר". אדם שהוא עז פנים - כלומר חצוף ואגרסיבי - ממילא לא תהיה לו עזות פנימית. ואילו אדם בעל עזות פנימית יהיה "קל כנשר" - כי כשהוא נלחם עם עצמו לבסוף הוא נרגע, בשטח הוא ידבר ברכות ללא מאמץ כלל, הכל רך וחלק.

חולשה פנימית

לדוגמא, ידוע שיש כלל בחינוך האומר שכשמחנך צועק על התלמידים - הווה מראה על חולשה בגלל שהוא צעק! למחנך אין כח ואין יכולת וכך הוא מאבד שליטה. זאת ואומרת, עזות חיצונית משרדת חולשה

נקודה של עזות כנמר - כך יהיה לו "קל כנשר, רץ כצבי וגיבור כארי". במילים אחרות, "קל כנשר, רץ כצבי וגיבור כארי" אלו תוצאות של "עז כנמר".

אספר לכם סיפור, בחור אחד שלמד בישיבתנו, הגיע יום אחד עם נעלי ספורט, דבר שאינו מקובל. אך בגלל המרחק היה לו נוח יותר. המחנך ראה אותו עם נעלי ספורט וצרח עליו בפני כל הישיבה "תלך הביתה, חצוף שכמותך, איני רוצה לראות אותך פה!" המחנך שלח אותו הביתה קבל עם ועדה בצרחות אימה. תפקידי היה לרדך את המשגיח ולהחזיר חזרה את הבחור לישיבה.

אני זוכר שכשדיברתי עם המחנך הוא לא הרגיש נעים כי הבחור הגיע בזמן לתפילה ושמר על הסדרים והחטא החמור שלו היו רק נעלי ההתעמלות. כדי להצדיק את עצמו הוא אמר לי: "דע לך שכל פעולת חינוך שנעשית לשם שמיים - קיבלנו מרבותינו שלא יצא ממנה שום נזק...", תמהתי ביני לבין עצמי, הרי ביישתי אותו קבל עם ועדה במקום לקרוא לו לצד ולומר לו: "מותק, לא מקובל בישיבתנו ללכת עם הנעליים האלו, אנא של נעליך מעל רגליך כי המקום..." במקום זאת,

הוא צרח עליו בפני כל הישיבה וסילק אותו הביתה לשבוע. ואני שואל, ביטול התורה למשך שבוע הוא מקובל? מה שהפריע לי שהוא קרא להתנהגות המבוזה שלו "פעולת חינוך"! ואני מדבר על "לשם שמיים", זו עוד שאלה שצריך לשאול. כיצד אפשר להגדיר את הפעולה הזו כפעולת חינוך? זו אינה פעולת חינוך אלא שחרור כעסים ולחץ על תלמיד.

וזו עזות פנים - להפגין כלפי חוץ את כל הכעסים ולהיות אגרסיבי. זהו הכלב שמפגין עזות כלפי חוץ. זו לא פעולה חינוכית. שום דבר טוב לא ייצא מזה. הבחור לא התחזק מפעולה זו ורק קלט שמהמחנך אמורים לפחד.

וכל זאת כי המחנך לא טיפל באש שהתעוררה בתוכו כלפי הבחור שנעל נעליים בניגוד לתקנון הישיבה. במידה והוא היה "עז כנמר" ומטפל באש הזו: "ה', זכה אותי להבין שזה לא הוא, אלא אתה" - הוא היה נרגע וניגש לבחור "קל כנשר", בקלות ובפשטות: "מתוקי, אני מבקש ממך, פה דרך ארץ קדמה לתורה", לא מקובל ללכת כך ויהודי מחויב בדרך ארץ, ליהודי לא מתאים להתנהג כך ומכיוון שפה לא מקובל ללכת עם נעלי התעמלות - אתה חייב לגלות אחריות ולא ללכת כנגד חוקי המקום". כך הבחור היה "רץ כצבי" הביתה וזוכה להיות כל חייו "גיבור כארי", כי המחנך

יהודה בן תימא אומר הוי עז כנמר וקל כנשר ורץ כצבי וגיבור כארי לעשות רצון אביך שבשמים".

(משנה אבות ה ה)

עזות פנימית ועזות חיצונית

הנושא שלנו בסיסי וחשוב מאד בעבודת ה'. ישנם שני סוגי עזות: ישנה עזות חיצונית וישנה עזות פנימית.

עזות חיצונית משמעה חוצפה. לאדם אין דרך ארץ בפני מבוגר ממנו או חכם ממנו, אך זו לא סתם עזות, אלא זו עזות חיצונית.

לעומת זאת, ישנה עזות פנימית שמשמעותה להילחם ולגלות עזות פנימית נגד עצמך, נגד הטבעים שלך. נמחיש בדוגמאות, כשילד קטן אומר למחנך שלו "לא רוצה, אתה לא תגיד לי מה לעשות" - זו עזות חיצונית, אולם כשאדם צריך לקום בבוקר לתפילה והיצר הרע אומר לו "אם תקום עכשיו אתה תתמוטט, יהיה לך כאב ראש, לכן כדאי שתמשיך לישון" - פה נדרש מהאדם להיות עז כלפי עצמו מול המחשבות האלו והעזות הזו נקראת עזות פנימית.

מה ההבדל בין כלב לנמר?

מובא בגמרא (ביצה, כ"ה): "שלושה עזים הן, ישראל באומות, כלב בחיות, תרנגול בעופות". כתוב כאן כי בבעלי החיים הכלב הוא העז. אם כך, מדוע יהודה בן תימא אומר "הוי עז כנמר" ולא "הוי עז ככלב"? התשובה היא כי ישנו הבדל בין נמר לכלב. לכלב יש עזות חיצונית. אדם יכול לעבור ליד כלב והוא ינבח עליו, אפילו אם הוא כלב קטן. על מה הוא נובח? על כלום. יש לו רק עזות חיצונית, בפנים הוא ריק.

לעומתו, לנמר יש עוצמה פנימית. לא מחייב שהוא יתקוף אנשים העוברים לידו בגלל העוצמה והכח שלו. הוא מסוגל לשדר רוגע בשטח, אולם אם יתגרו בו - הוא יתקוף. כלב מסמל עזות חיצונית ונמר מסמל עזות פנימית.

לכבות את אש הכעס

יהודה בן תימא אומר "הוי עז כנמר" - תחילת עבודת ה' הינה מלחמה פנימית מול הטבעים שלך.

לדוגמא, אדם בא הביתה ורואה שהבית לא מסודר ונקי, האוכל עדיין לא מוכן והוא עובד קשה בשתי עבודות. כולו ציפייה שאשתו לכל הפחות תכין לו ארוחת צהריים. ומה קורה לו באותו רגע? מתעוררת בתוכו אש הכעס: "היא לא בסדר, היא לא שמה לב אליי, לאף אחד לא אכפת ממני". ואם אינו מטפל באותה נקודה של כעס, באותה אש פנימית - חסרה לו העזות הפנימית כנמר, חסרה לו ההתגברות הראשונית על אש הכעס ששורפת מבפנים. ובשטח, כל מילה שהוא יאמר, גם אם הוא ידבר יפה, אנשים יקלטו שהוא כולו כעס.

מנגד, אדם הנכנס הביתה ונדלקה בו נקודת כעס, והדבר הראשון שהוא עושה זה עזות כנמר כלפי עצמו, כך הוא קודם כל מטפל ב'אש' שלו על אף היותה אש גדולה מאד וחזקה, ובנוסף הטבעים שלו חזקים ממנו, אך זו בדיוק הנקודה - שתהיה עז כנמר.

יהודה בן תימא אומר שהשלב הראשון בעבודת השם הוא להיות עז כנמר כלפי הטבעים שלך, כלפי האש שבך, אתה לא תוכל לפעול בשטח עד שלא "תכבה" את האש הזו.

בזמן שאדם יצא למלחמה על הטבעים שלו ונתן

הנכם מוזמנים לשמוח ולהתחזק כל שבוע

אל תתפלאו שהכל משתנה לטובה!
החיבור היומי לשיעורי דרך הבעש"ט
העמיד כבר רבבות על הרגליים!!!

הדט' חיזוק יומי קצר: 03-3090-990

הקו המלא: 03-3090-900
סרטון יומי: 058-3139000

הבנים פינת אהבת ציון,
אבן יהודה בשעה 20:45
בית הכנסת "פועלי צדק"
יום רביעי | לגברים ולנשים

מנשה צאלח 8 רמלה
בשעה 20:45
בית הכנסת 'הקר אוון'
יום חמישי | לגברים ולנשים

מנחם בגין 24 פתח תקווה
בשעה 22:00
בית הכנסת תהילות השם
יום חמישי | לגברים ולנשים

טכורש 6 בני ברק
בשעה 18:00
בית הכנסת אחוזת מרדכי
יום שלישי | לגברים בלבד

מלצ"ט 41 פינת בורכוב
בשעה 21:00
בית הכנסת נחלת אבות
יום שלישי | לגברים ולנשים

מלכת הכיתה

למערכת דרך הבעש"ט שלום וברכה,

ראשית, ברצוננו להודות לכם על העלון המופלא. אנחנו קוראים בו מידי שבת ונהנים ממנו כל רגע מחדש. תודה רבה. רצינו לשתף אתכם בסיפור מדהים שהתרחש עם בתנו בת האחת עשרה, בבית הספר.

ילדתנו ילדה שקטה וחברתית, אך לצערנו בכיתה היו כמה בנות שתלטניות שהן המחליטות והקובעות מי משחקת עם מי ואפילו מי מדברת עם מי (קוראים להן מלכות הכיתה).

לפיכך, בנות שאינן מוצאות חן בעיניהן - הן מוציאות אותן מן החברה ורומסות אותן בברוטליות שאין להן אחר. וכך, לדאבוני, בתנו המתוקה הייתה קורבן לאותן בנות חסרות לב.

ניסינו לשוחח עם צוות ההנהלה בבית הספר, אולם השיחות הרבות לא הניבו פירות.

וכך הילדה הלכה והתחברה לילדות שגם אותן נידו מהחברה, אך לא היו לרמתה וכך לאט לאט חלה הדרדרות במצבה החברתי.

ברוך ה' זכינו להיות מהחברים של "דרך הבעל שם טוב" ולשמעו את השיחות המדהימות של הרב שליט"א וכך טפסנו לילדה את הדיבורים הנפלאים של הדרך והם היו "במים קרים על נפש עייפה".

הסברנו לה: "מתוקה, הרי אלו לא הבנות, אלא ה' קורא לנו, בואי יחד נפנה אל ה' ונשאל אותו מה הוא רוצה שנתקן". וכך הילדה כל יום עושה עם עצמה את העבודה שאלו לא הבנות בכיתה, אלא ה' קורא לה.

לאט לאט, בנס גלוי ממש, בנות בכיתה התחילו להתגבש מסביב לביתנו ועזבו את הבנות הממרידות וכיום אין ילדה בכיתה שלא אוהבת את בתנו היקרה עד כדי כך שיום אחד שהיא לא חשה בטוב ולכן לא הגיעה לכיתה, מיד התקשרו אליה בנות כיתה לשאול לשלומה ומדוע היא חסרה.

הן הכינו לה שלטים עם הכתוב "ברוך רופא חולים" וכמה הן מתגעגעות אליה.

זכינו לראות ממש מהפך גדול בחיי הילדה.

והכול, כמובן, בזכות "דרך הבעל שם טוב" הנפלאה והמתוקה מדבש המביאה ישועות ואפילו על הקטנות שבקטנות. תודה לה' שזיכה אותנו ללכת בדרך האמת - דרך מצילה נפשית.

שבת שלום.

תגובות על הדרך

ביינו היום הטיפוּל אצל רופא שיניים בתל אביב ואפנינו היו אב ובתו הפקטור, אפתח שמענו את האב אומר אבתו שתחזור אחריו "כאן שאני מפחדת מהרופא שיניים, כך תצבא אותי אבא אפחד ממך".
אין עזר אפך הפעל שם טוב.

הכל מתנהל בקלילות ובנעימות. הרב שטיינמן זצ"ל דיבר תמיד בלחשיה, בקושי שמעו אותו, אולם הפלא העצום הינו שהוא הנהיג את כל הציבור החרדי. כיצד ציבור שלם של מאות אלפי אנשים הלכו אחרי הרב שטיינמן שנראה חלש ופשוט? מה גרם לאנשים להיסחף אחריו? לא היה לו את כושר הרטוריקה, הוא לא היה נואם בחדס עליון, ובכל זאת היה לו כח אדיר שכל מילה שלו זעזעה את כל הציבור החרדי וכל מילה שלו הייתה קודש קודשים. התשובה היא כי לרב שטיינמן זיע"א הייתה עזות פנימית, הוא נלחם עם עצמו. הרב שטיינמן מעולם לא נשען על משענת הכיסא, הוא ישב על הכיסא מבלי להישען אחורה. למה? כדי לא להתפנק, לא לתת לגוף שלו להישען אפילו לא מעל גיל מאה.

השפעה חיובית בבית

רוצים להשפיע על ילדיכם? רוצים להשפיע על האישה או הבעל? רוצים להשפיע על חייכם ועתידכם? עזות פנימית כנמר, מפני שאם ישנה מלחמה פנימית התוצאה תהיה "קל כנשר, רץ כצבי וגיבור כארס". אולם אם זו עזות חיצונית זה גיהנום כי אין מלחמה פנימית.

פעם ביישיבה, ארבעה בחורים רבו ביניהם עד שהמריבה נסחפה לאלומות. באותה עת, שהיית באחד מחדרי בית המדרש עם איש צוות, וכשמעתי את ההמולה, באותו רגע התעוררה בי אש הכעס. עמיתי לעבודה אמר לי "אני שומע שיש בלאגן, קול מלחמה במחנה", הוא רצה לצאת אליהם, אך עצרתי בעדו ואמרתי לו להמתין רגע. יצאתי אליהם ואמרתי בקול רגוע ונעים: "תלמידים, אתם נמצאים בבית המדרש, היכן האחריות שלכם?" התלמידים נעמדו במקום כמו חיילים, הורידו את הראשים והלכו, ללא צעקה או גערה. ויתרה מכך, הם גם התנצלו בפני מאוחר יותר: "הרב, אנחנו מבקשים סליחה על מה שהיה". אמרתי להם: "אני מאוד שמח שאתם מתנצלים". אם הייתי צועק הם היו בורחים ממני, אך לא בגלל כבוד בית המדרש ובגרות אישית, פרט לכך - גם כמה זמן זה היה מחזיק מעמד? הם לא היו מקבלים מסר לחיים. עכשיו הם קיבלו שני מסרים: האחד, שיהודי צריך לגלות אחריות לכבוד בית המדרש. והשני, הם למדו שאפשר להעיר מבלי לצעוק, ואני מאמין שהנשמה שלהם קלטה שהתנהגותי באה מתוך עבודה פנימית, וכך בחיצוניות הכל נהיה "קל כנשר".

זו עבודה גדולה לדעת שישנם שני סוגי עזות, חיצונית ופנימית. אם נלך בזו הדרך נזכה לסיעתא דשמיא בכל תחום.

יהי רצון שהקב"ה יזכה אותנו ללכת בדרך האמת, אמן כן יהי רצון.

שבת שלום

פנימית. צריך לדעת דבר אחד, כמה שאדם יהיה יותר חזק עם עצמו בפנים וילחם עם עצמו - ממילא תהיה לו יותר ויותר סיעתא דשמיא ועוצמה חיצונית, וכשאדם אינו נלחם במחשבותיו, ברצונותיו ובתאוותיו - הוא ישרד חולשה.

מובא בגמרא (מסכת כלה רבתי ב') כי "אין לעז פנים תשובה". מדוע? כי כל עוד הוא עז פנים - הווה אומר שהוא לא נלחם עם עצמו, ואם הוא לא נלחם עם עצמו - אין לו תשובה, כי תשובה מגיעה מהמלחמה הפנימית במחשבותיו.

אש בוערת מבפנים

אני רוצה לבהיר שהדברים האלו הם פשוט יסוד חשוב בעבודת ה', אדם רוצה לשמור עיניים, אך מתעוררת בו אש התאוה. הוא מוריד את העיניים, אולם בפנים האש עדיין בוערת. אדם לא יכול להחזיק מעמד בצורה כזו למשך זמן רב, לבסוף הוא מתייאש. יהודה בן תימא אומר "ועז כנמר" - פירושו של דבר שכשאתה חש שהאש אצלך נדלקת, התפקיד שלך לכבות אותה, תגלה רצינות במלחמתך הפנימית. ראשית כל, תטפל באש הפנימית שלך.

הטיפול בכעס

היה יהודי שקרוב משפחה שלו אינו שומר תורה ומצוות. אשתו הייתה בחודש השמיני להריונה, ממש לקראת לידה. הזוג החליט שהם עושים הפלה כי יש להם כבר שני ילדים וילד שלישי רק יכביד עליהם. אותו יהודי דתי יודע שהפלה משמעה רצח לכן הוא התקשר אליי: "הרב, אני משתגע ממנו, זה רצח לכל דבר, אין אסביר לו לא לעשות את ההפלה? הוא לא מודע למשמעות ההלכתית ואני מרגיש שהאש בוערת בתוכי...", עניתי לו: "תחילה, תעבוד על האש שלך. עכשיו כולך אש בוערת לכן רצוי להילחם בה וכך תירגע. תפנה לבורא עולם: 'אבא, תזכה אותי ללמוד מהכעס שיש לי שכך אזכה לשמחה והתלהבות בעבודתך'. אבא, תזכה אותי להבין שאני בדיוק כמוהו, והעובדה שאני לא מתנהג כך היא רק בזכות הרחמים שלך עליי. אבא, אני חסר אונים בלעדך'. ברגע שתיירגע, דבר איתו. הוא קרוב משפחה שלך ואתה חייב לגלות אחריות, אך עכשיו הדיבור עמו יהיה 'קל כנשר' כי בורא עולם איתך, והדיבורים שלך יהיו דיבורים של דוגמא אישית כי כמו שנלחמת עם עצמך - יש לך עכשיו מה לתת מעצמך, יש לך מסר הבא מתוך עבודתך עם עצמך ולא מתוך הפקרות. במידה ותשוחח עמו ללא עבודה עצמית ותשפוך עליו את כל האש הבוהרת בך, זו כבר תהיה עזות פנים. הם יאמרו לך 'מי שמך לאיש צר ושופט עלינו?' הוא יסרב לקבל את המסר שלך כי אצלך לא נעשתה עבודה פנימית. אתה תזכה לראות שדיבורים פשוטים יהיו גחלי אש, תהיה להם עוצמה והם יחלחלו בו".

עז מבפנים ועדין מבחוץ

הפלא כאן הוא העזות בפנים ולעומתה העדינות מבחוץ. בפנים תהיה חצוף ופרא אדם, וממילא בחוץ תרגיש "קל כנשר" - קליל, עדין, נחמד,

מטפלת רגשית
עפ"י דרך הבעל שם טוב
052-5732470

"ואלה יעמדו על הברכה"
"זכות העלון מוקדשת באהבה ובהערכה רבה לשותפיו הנאמנים ומפיצי העלון ובי"ב זכות הבעש"ט ו"ר אשר תגן עליהם אכ"ר"

לרפואת הויה בת עידית | להצלחת נהוראין בן מוריה | הצלחת לימוד התורה של שמעון בן פועה וכל משפחת אזולאי בבני חיי ומזוני להצלחת מש' כחן, מש' לוי אברהם, מש' תמס, שי בן רחל | לע"נ עידו אליהו בן אורנה ורמי בן אגניה לעיילי נשמת שלום בן חנה, פרידה בת מסעודה, אורה, שושנה ויעקב בני פרידה, ציון בן בוליסה, ויקטוריה בת פרידה, משה, יצחק, פרידה וסופיה בני ויקטוריה, שגית בת בלה, כלנית בת פורטונה מזל, רות בת נעילה, לע"נ ניסים סימו בן עליזה ולע"נ ציפורה שרה בת יחיאל מאיר לע"נ אסתר בת שבה לע"נ חנה בת אסתר מלול, מפרט בת רחל | לע"נ פרוספר מסעוד בן סעדה

אש טובה

טרם היכרותי עם "דרך הבעש"ט" קיבלתי שיחת טלפון מחברה. החברה: בעלי כעסן! ממש עצבני עלי ועל הילדים. אני: פרא אדם! איך את יכולה לחיות כך? שיעבוד על המידות שלו! חברה: בחוץ הוא מלאך, מחייך לכולם וצוחק ובבית צורח! אני: איך את שורדת כזה בן זוג צבוע? כשהיא סגרה את הטלפון היא הייתה מתוסכלת פי מאה ואני מנופחת פי מאה, למה? כי אין באמת בורא עולם בתמונה. יש את החברה שהיא קורבן לעולה, יש את בעלה הכעסן ויש אותי (מלאך צבקות השם במינימום).

כל הראייה שלי לפני "דרך הבעש"ט" היתה משובשת מאוד ומה שבטוח בורא עולם לא היה בתמונה באמת. הוא היה רק במילים: "ברוך השם, בעזרת השם..." אך מבחינתי "אין עוד מלבדו".

ומה קרה לשיחה כזו אחרי הדרך? חברה: בעלי כעסן! ממש עצבני עלי ועל הילדים. אני: נכון שבעלך בחוץ עם אנשים זרים הוא אדם שמח, מתלהב ומחייך המון? חברה: מדויק, איך את יודעת? אני: כי גם אני כזאת! חברה: מה??? את החברה הכי שמחה שיש לי! אני: כן, יקירתי, יש לי המון שמחה בתוכי, השמחה הזו היא אש! ולפעמים שרחמי השם עוזבים אותי, האש הזו יוצאת לעולם ככעס. וקל לאש הזו לצאת דווקא בבית על האנשים הכי קרובים אליי. חברה: אז מה את עושה כדי לשמור על האש שלא תתפרץ? אני: מבחינה גשמית, אני דואגת לישון מוקדם ולקום מוקדם, לעשות הליכה ולא להיות רעבה בעיקר בבוקר. אני מקפידה על פת שחרית. חברה: הוא עושה הכל הפוך! הוא לא אוכל בבוקר, הוא ישן מאוחר וקם דקה לפני שהוא יוצא מהבית וכשהוא מגיע הביתה, הוא קודם מארגן את הבית ועונה לנו על שאלות ורק בסוף הוא אוכל (לפעמים בגלל הפיצוץ הוא גם לא אוכל) ועל הליכה אין על מה לדבר! אני: אז מבחינה גשמית האש שלו לא מקבלת ממנו השגחה טובה. עזרי לו ככל שתוכלי. תדאגי שיאכל מיד כשהוא נכנס הביתה, שינוח דקה לפני כל השאלות, תדאגי לישון מוקדם והבית ילך אחרייך בתקשי ממנו שיתלווה אליך להליכה וכך תרוויחו שניכם. חברה: למה אני צריכה לדאוג לאש שלו? אני: כי אתם חברים בעבודת השם. התחנתם כדי לעזור אחד לשני, להתחבר טוב יותר להשם ולהוציא לפועל את המתנה שנתן לכם הבורא בצורה הטובה ביותר. הוא קיבל אש טובה וחזקה ועם עבודה נכונה הוא ישמח אותך ואת הילדים ולא יכעס ויתעצבן. חברה: ומבחינה רוחנית? אני: תתפללי עליו "אבא, תזכה אותי להכיר שגם אני כעסנית, וזה שאני לא כועסת ומתפרצת בבית זה רק כי אתה מרחם עלי. אבא, בבקשה כמו שריחמת עלי אנא רחם גם על בעלי ושהכעס שלו לא יצא החוצה". חברה: איפה שמעת כאלו דברי אלוקים חיים? זה מחייה נפשות ממש! אני: כנסי לשיעורים של "דרך הבעל שם טוב", הם מצילים חיים כפשוטו.

שבת שלום

אמרי פי

קטעים נבחרים מיומנו של הרב

הסוד בהקמת בית בישראל

עיקר מה שצריך לראות כשמקימים בית יהודי, הוא הבן זוג - המידות, ההשקפות, התקשורת, והאם נעים לשבת ולשווח. האם יש תחושה של פתיחות בדיבור או לחץ ופחד סמוי ואין לשלול בגלל סיבות של גורמים חיצוניים, כגון עדה, חוסר שלום בית בין ההורים, מצב כספי וכדומה.

ויש להיות בתפלה לה: "זכני למצוא את חצי הנשמה שלי", וכמו שכתוב בתהלים (ל"ב ו') "על זאת יתפלל כל חסיד אליך לעת מצוא" ודרשו חכמינו זיכרונם לברכה (ברכות ח' עמוד א) לעת מצוא - זו אישה.

מלכות על מקל

נאמר בתלמוד (סנהדרין כ' עמוד ב) על שלמה המלך, שבתחילה מלך על כל העולם, ואחר כך ירד ונעשה רק מלך על ישראל, ואחר כך רק על ירושלים, ולבסוף לא מלך אלא על מקלו. וצריך ביאור, מהי מלכות על מקל? ויש לומר שמקל אצל המלכים מסמל חשיבות ונכבדות, וכביכול מרוב נכבדות, אין המלך יכול להחזיק את כובד נשיאתו ולכן חייב להישען על מקלו. וזהו שאמר ששלמה המלך, גם כשנשאר לבד, זה לא פגע כהוא זה בתחושת הנכבדות שלו, כי לא היה תלותי בחיצוניות, אלא כולו היה קשור לפנימיותו, ככתוב "וזה היה חלקי מכל עמלתי" (קהלת ב' י, עין שם ברש"י). והביאור הינו, שתחושת הכבוד שלו הייתה מעצם היותו בן של ה' וההתקשרות אליו, ולא מצד מה שהעולם החיצוני שידר לו.

"אם אין אני לי, מי לי"

ישנם אנשים הזקוקים לתמיכה וחיוקים מבחוץ, וכשחסר להם, נופלים מכך לעצבות. אולם אשריו למי שזכה לעבוד על עצמו ולבנות מנגנון פנימי שהוא מעודד ומחזק את עצמו במה שרק יכול, להרים ולשמח את רוחו ונפשו, וזאת רק על ידי האמונה, שהנה אבא איתי. וממילא, זהו שורש השמחה וזו עבודה גדולה לאלוהים (עלמא דחירותא).

תהילים על פי "דרך הבעש"ט"

פרק ז' פסוק ד'

ה' אלקי אם עשיתי זאת אם יש עָלַי בְּכָפִי

ה' אלוקי - תבדוק ותבחין אם הריני אוהו מעצמי שאני עשיתי זאת, שאני מתגאה ואומר "אני עשיתי, אני למדתי, אני התפללתי...". הרי אתה רואה שאיני לוקח לעצמי את הפעולות הנעשות על יְדִי.

אם יש עול בכפי - ריבונו של עולם, האם יש משהו שאמרתי עליו 'כחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה?'

פרק ז' פסוק ה'

אם גַּמְלָתִי שׁוֹלְמִי רַע וְאַחְלָצָה צוֹרְרִי רִיקָם

אם גמלתי שולמי רע - שולמי של הקב"ה ששמו שלום ודואג תמיד לשלמותי. אם אני מייחס את הטוב שהוא נותן - לי לעצמי, הווה נקרא "לגמול את שולמי". דהיינו, שאני מתגאה מהפעולות והטוב שה' מזכה לי.

"ואחלצה צוררי ריקם" - צוררי - היינו היצר הרע שאלו התאוות והמידות הרעות שלי שמעולם לא שחררתי אותן ללא מלחמה בהן ונתתי נקודת איפוק או שלמדתי מהן נקודת שפלות או שהעליתי אותן לקדושה.

אין חפץ ה' כי אם במי שמזכה את הבריות (ה"חסד לאברהם")
הפץ את העלונים וזכה את הרבים

105 ₪ לחודש = 25 עלונים לכל שבת | 129 ₪ לחודש = 50 עלונים לכל שבת

להצטרפות: 058-313-9000 | 054-8424-530